

λόγω ἀδάμαντας εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν σφαγῶν καὶ τῶν κλοπῶν μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διὰ τοῦ Λαζαρίδου συνεστήθη εἰς τὸν Χαδζάκη καὶ τὸν Γεωργιάδην ὡς ἱκανοὺς νὰ ἐκποιήσουν τοὺς ἀδάμαντας ἀκινδύνως, ἔπειτα δὲ ὅλοι αὐτοὶ μαζὺ ἦλθαν ἐδῶ καὶ ἐπικαὶν ἕνα μαγαζάκι ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔπειτα δὲ δωμάτια ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δύο σύντροφοι ἐν Πειραιεὶ, οἱ ἄλλοι ἐν Ἀθήναις. Ἐγένοντο καὶ ταξείδια εἰς Σύρον, καὶ ταξίδια εἰς Τήνον, ὅπου τοὺς εἶχε θαμμένους τοὺς ἀδάμαντας ἐντὸς λάκκου ὁ Χαράλαμπος, ὁ πρῶτος αὐτῶν κλέπτης, καὶ πῆγε καὶ τοὺς πῆρε καὶ τοὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Λαζαρίδην καὶ ὁ Λαζαρίδης εἰς τὸν Χαδζάκην, ὑπάλληλον ἐπὶ τῶν ἐμμέσων φόρων τῆς Τουρκίας, ἔφορον τῶν καπνῶν κλπ. ἀπὸ τὸν ὅποιον πῆρεν ὡς προκαταβολὴν ὁ Λαζαρίδης 36 λίρας, καθὼς τοῦ ἐδανείζετο καὶ ὑποκάμισα τῆς κόλλας καὶ νυκτικά· ἔπειτα δὲ ἐμάλωσαν καὶ ἔγινεν ἡ παράδοσις τοῦ Λαζαρίδου εἰς τὴν Μοιραρχίαν.

Τὸ μεσονύκτιον χθὲς συνελήφθησαν καὶ ὁ Χαδζάκης, ὅστις ἔχει καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἐδῶ, ἀρνούμενος ὅλα ὅσα κατατίθησιν ὁ Λαζαρίδης, καὶ ὁ Γεωργιάδης ὅστις καὶ αὐτὸς ἐναντιὸν τοῦ Χαδζάκη καταθέτει.

Ἐπὶ τῆς περιπλοκῆς, εὐρισκομένη εὐτυχῶς εἰς καλὰς χεῖρας, τοῦ κ. Μοιράρχου ἐννοοῦντος νὰ στεφανώσῃ τὸν Μάϊον του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μῆνα τῶν ἀνακαλύψεων.

Μόνος ὁ Χαράλαμπος, ὁ κλέψας τοὺς ἀδάμαντας, ἔγινεν ἄφαντος.

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

I

“Οπου τελευτᾷ ἡ περιοχὴ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου καὶ ἡ τῆς Ζαπείου ἐκθέσεως, ἐκεῖ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ,

ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ὡς ὡν προσινοβαμμένος λόφος, καὶ παρ’ αὐτὸν αἱ δύο πτέρυγες τοῦ Σταδίου εἰς ἱκανὸν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐξικινῶνται ὕψος, γέφυρα δὲ κομψὴ ἧς αἱ μαρμαρίναι παρειαὶ ἐνοῦσι τὰ δύο σημεῖα τοῦ ποταμοῦ, ἐνθ’ οἱ παρ’ αὐτὸν κῆποι παρακολουθοῦσι τοὺς ἀτάκτους καὶ ὀρειοειδεῖς αὐτοῦ ἐλιγμούς, ἀνώμαλα δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνορθοῦνται δένδρα ἀλλοῖα τὸ γένος καὶ τὸ φύλλωμα, καὶ πλεῖστα παραπήγματα καθὲν τῶν ὁποίων ἵσταται ὡς μικρὸν ὀχύρωμα ἐπὶ τῶν πολλῶν γραφικῶν ὑψωμάτων, ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς ποιήσεως κεῖται τὸ γυμναστήριον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ὃ πρὸ τῆς ἑκτῆς ὥρας χθὲς συνέρρευσαν αἱ Ἀθηναῖες, ὅπως παραστῶσιν θεαταὶ νέου ὅλου καὶ ἀσυνήθους διὰ τοὺς καχεκτικούς· ἡμῶν χρόνους θεάματος.

II

Ἡ νεολαία χθὲς τῶν Ἑλληνικῶν Ἰαγυμμάτων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων ἐδίδοι τὰς σωματικαὶ αὐτῆς ἐξετάσεις, κατ’ ἀντίθεσιν, ἢ κυριώτερον εἰπεῖν, κατ’ ἀδελφότητα τῶν πνευματικῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ χωρισθοῦν ἀπ’ ἀλλήλων, ὡς δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Ἐν ὅσῳ δὲν νοήσωμεν τοῦτο καλῶς, ἡ Μεγαλειότης δύναται νὰ ὑφίσταται πάντοτε ἐν ὅλῃ αὐτῇ, τῇ μεγαλειότητι, ἀλλ’ ὅταν παραστῇ χρεῖς σωματικῶν ὅπως προβῶμεν εἰς τὴν πραγματώσιν αὐτῆς, τότε θὰ κατανοήσωμεν πόσον μικρὰν ἰδέαν εἴχομεν περὶ τῆς Μεγάλης ἡμῶν ἰδέας.

Ἡ τελετὴ χθὲς ἐγένετο ἐν πάσῃ αὐτῇ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἐπισβολῇ, παρόντων τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ σὺν τῷ κ. Λομβάρδῳ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, πολλῶν ἄλλων ἐν τέλει, καὶ πλήθους ἀπείρου ἀμφοτέρων τῶν φύλων. — Οἱ νεκροὶ ἀγωνισταὶ ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτηρίων ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς διπλοῦς στίχους καὶ εἰς τετραγώνων ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν γυμναστηρίων. Ἐχουν ἐν γένει στρατιωτικὸν

57 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

57

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 479)

— Γνωρίζω τῶνόντι, κύριε, ἀπῆντησεν ἡ βαρόνη ἐνδρακρὺς, ὅτι ἡ διαγωγὴ τοῦ Ραοῦλ κατὰ τοὺς τελευταίους τοῦτους χρόνους δὲν ὑπῆρξεν ἀμεμπτος. Ἀναμφιβόλως γνωρίζουσα, ὅτι περιεστοιχίζετο ἀπὸ φαύλους, ὅτι κακὰς ἐλάμβανε συμβουλὰς, ἡμῃν λίαν ἀνήσυχος καὶ ὑπέφερον ἕνεκα τούτου· ἀλλὰ καθὼς προείπετε, κύριε, μήτηρ τις εἶνε ἐπιεικής, δὲν ἀπελπίζεται. Τοιοῦτοτρόπως δὲν εἶχα πάντοτε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ραοῦλ θὰ μετεβάλλετο, θὰ ἀνῆρχετο εἰς εὐθυτέραν ὁδόν. Λοιπὸν, κύριε, δὲν ἠπατήθην, εἶχον δίκαιον ἐλπίζουσα· σήμερον ὁ Ραοῦλ δὲν εἶνε πλέον ὅ,τι ἦτο πρὶν ἐτούς, ριζικὴ τις μεταβολὴ ἐπετελέσθη ἐν αὐτῷ.

— Ἀ!

— Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ὑρίσκεται ἐδῶ καὶ μετ’ εὐ-

χαριστήσεως παρετήρησα ὅτι δὲν εἶνε πλέον ὁ αὐτός. Μία μήτηρ δὲν ἀπατάται, δὲν δύναται ν’ ἀπατηθῇ, κύριε, ὅταν ἡ καρδία τῆς ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς σκέψεώς της. Ἀ! Ἐὰν ὁ υἱός μου δὲν ὑπῆρξε πάντοτε τόσο σεβαστός καὶ ἀγαπητός, ὅσον ἤθελεν, ἡ ζωὴν τρυφερότης τὴν ὁποίαν μοῦ δεικνύει τώρα, ἔρριψεν εἰς λήθην τὰς ἀνησυχίας ἃς μοῦ προσένησε, τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυσα δι’ αὐτόν.

Ὁ παρελθὼν βίος τοῦ τῷ προξενεῖ φρίκην, αἰσχύνηται διὰ τὴν ἀργίαν του, θέλει νὰ ἐργασθῇ, νὰ καταστῇ ὠφέλιμος, νὰ γίνῃ τέλος ἄνθρωπος. Ἰδοὺ, τὴν στιγμὴν ταύτην εἶνε εἰς Ἀρεβίλην, παρὰ τινι τῶν ἀρχαίων φίλων ἡμῶν, τῷ κ. Βιολαίν. Τῷ γνωστοποιεῖ τὰ σγέδιά του καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βιολαίν ἔχει πολλοὺς φίλους, πολυαριθμούς σχέσεις, τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ εὕρῃ κατάλληλόν τινα θέσιν, δίδως διὰ τὸ μέλλον.

— Μετ’ εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμαι τοῦτο, κυρία, καὶ θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῇ διὰ σὰς καὶ τὸν υἱόν σας.

— Μάλιστα, εἶμαι εὐχαριστημένη τώρα ἀπὸ τὸν Ραοῦλ· ἀλλ’ οἱμοί! ἡ εὐτυχία εἶνε δι’ ἐμὲ ὁ ἀπηγορευμένος καρπός· πρέπει κατ’ ἀνάγκην νὰ ὑποστῶ τὰς σκληροτέρας δοκιμασίας· νὰ ὁδῶν μοὶ ἐπιφυλάσσεται!

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ὅτε εἰσῆλθετε ἐνταῦθα, ὥσως παρετήρησατε τὴν ταραχὴν μου καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἔχνη τῶν δακρύων. Ἐσχον μετὰ τῆς θυγατρὸς μου συνδιάλεξιν δυσάρεστον καὶ

τὸ παράστημα, τὸ βλέμμα ζωηρόν καὶ εὐθαλὴ τὴν ὄψιν. Ὀλίγοι, ὀλίγιστοι μεταξὺ τούτων φαίνονται ἀμυδρῶς ὡχροί, ἀλλ' ἐκ συγκινήσεως μᾶλλον ἢ ἐκ παθήσεώς τινος· πάθησις δὲν χωρεῖ ἐκεῖ ὅπου κορυφῇ βασιλεύει καὶ οἱ κορτοὶ ἀγρύπνως περιπολοῦσιν· ἄλλως ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ροδοκοκινήσωσι καὶ αὐτοὶ μετὰ μικρόν.

Ὁ κ. Φωκιανὸς διευθυντὴς τῶν Γυμναστηρίων ἔχει τὸ γενικὸν πρόσταγμα, πολλοὶ ἄλλοι μικρότεροι χρῆσιμεύουσιν ὡς ὑπαξιωματικοὶ τῆς γυμναστικῆς φάλαγγος. Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς δίδει τὸ πρόσταγμα «προσοχή!» καὶ πάντες ἵστανται ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, τόσον ἢ βροντώδης φωνὴ τοῦ κ. Φωκιανοῦ ἐπιβάλλει καὶ ἀντηχεῖ· ἡ γενικὴ σιωπὴ μεταδίδεται καὶ εἰς τὸ ἀπειροπληθὲς κοινόν, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς ἀκούονται τὰ λοιπὰ προτάγματα καὶ ἐκτελοῦνται πολλαὶ ἀσκήσεις μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἁρμονίας ἀξιοθαυμάστου. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, πολλοὶ ἄλλοι *ντελετάντηδες* ἐκ τῆς ἀνθηρᾶς νεολαίας ἀναριχῶνται ἐκ περιτροπῆς εἰς τὰ μονόζυγα καὶ τὰ δίζυγα εἰς τὰς αἰώρας καὶ τὰς κλίμακας μετ' εὐκαμψίας καὶ ἐλαστικότητος πιθήκων, ἐνῷ οἱ τακτικοὶ ἐξαιρουμένοι τὰ γυμνάσιά των. Τοῦτο ἐσημειώσαμεν ἵνα καταδείξωμεν τὴν γυμναστικὴν τάσιν τῶν ἑλληνοπαίδων.

Δύο ὁλοκλήρους ὥρας διήρκεσαν αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν καθ' ἃς ἀκαύραστοι, φαιδροὶ καὶ μειδιῶντες οὗτοι ἐξετέλεσαν δυσκολωτάτας κινήσεις, πολλάκις ἀποσπῶντες τὰς ἐπευφημίας τῶν θεατῶν μετ' ἀπλήστου εὐχαριστήσεως ὀνειροπολούντων τίς εἶδε πόσα καὶ πόσα ἐκ τῆς ἀνδρικῆς ἐκείνης γενεᾶς, ἥτις θα χρησιμεύσῃ ὡς φυτώριον ὁλοκλήρου τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς φυλῆς!

Οἱ περίξ λόγοι εἶχον καταληθῆ ὑπὸ περιέργων φιλοθεαμόνων, ἀλλὰ τὴν γραφικὴν καὶ ἀρχαϊκωτέραν εἰκόνα παρίστα ὁ ὡσεὶδὴς ἀντικρὺ λόφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο ἐ-

ξηπλωμένοι στρατιῶται καὶ πολῖται, ὡς οἱ μυθικοὶ ἐκείνοι κλέφτες τοῦ 21, ἔτοιμοι νὰ σουβλίσωσι τὸ ψῆτόν των καὶ νὰ ψάλωσι τὰ ἥρωικα τραγούδιά των, εἰς τὸν ἀπορροῦχα καὶ ἀπρόσιτον βράχον των κάτωθι τοῦ ὁποίου ἐγυμνάζοντο τόσα ἑλληνόπουλα.

Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ζητωκραυγῶν, χειροκροτημάτων, ὕμνων εἰς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ συντόμου στρατιωτικοῦ λογιδρίου ὡς προτάγματος καὶ αὐτοῦ παρεμβληθέντος ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων, τοῦ Αἴαντος κ. Φωκιανοῦ, ἐτελεῖσεν ἡ ἑλληνοικωτάτη καὶ εὐελπίς διὰ τὸ μέλλον γυμναστικὴ πανηγυρίς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἡ περιδότης δίκη ἐπὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς κόρης Πατούσα, τὸ τρίτον ἤδη μετὰ δύο ματαιωθείσας διαδικασίας παρυσιαζομένη.

Οἱ κατηγορούμενοι δώδεκα τὸν ἀριθμόν· ἐξ αὐτῶν ὁ πρωταγωνιστὴς Δαμιανὸς Κωνσταντίνου φυγοδικεῖ, ὡς καὶ δύο ἄλλοι. Οἱ λοιποὶ ἐννέα: Τσιβρόπουλος, Μανώλης, Παπαμιχαλόπουλος, Πιλάλας, Περδέχερ, Γερμανὸς ὁ τελευταῖος. Ποικίλλουσιν εἰς πατρίδας καὶ ιδιότητας· ἐξ Ἀθηνῶν, ἐξ Ἐπιδαύρου Λιμνῆς, ἐκ Λαυρίου, ἐκ Γαλαξιδίου· ἀμαξηλαῖται, γαλακτοπῶλαι, καμινευταί, Πλοίαρχοι, χωροφύλακες, μαραγκοὶ, πάρεδροι κτλ. κτλ.

Τὸ δῶμα αὐτὸ τῆς ἀρπαγῆς ἀνήκει καθαρῶς εἰς τὴν ῥωμαντικὴν σχολὴν, μὴ τηρηθείσης τῆς ἐνάτης τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον ἀπαιτοῦσιν οἱ Ἀριστοτέλειοι κα-

ῆμην καὶ διατελῶ εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς συγκινήσεως.

— Προξενήσεως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖς;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπιτρέπεται νὰ μάθω;

— Ἀπὸ σᾶς, κύριε, ὅστις γνωρίζετε κάλλιστα ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψω τίποτε· δὲν ἔλαβον ἄλλως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας. Ἐπειτα δὲ ὅ,τι θὰ ἠρνούμην νὰ σᾶς εἰπω σήμερον, θὰ μάθητε μετὰ τινος ἡμέρας. Λοιπόν, κύριε, πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἀνγγέλθηκε ἡ Ἐρριέττη μοῦ διεκήρυξε, ὅτι προϋτίθετο νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ ἀποσυρθῇ εἰς κἀνὲν μοναστήριον.

— "Ω! ὦ! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἔνδακρυς. Ἡ Ἐρριέττη θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα της, ἵνα μεταβῇ καὶ θάψῃ τὴν νεότητά της ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ περιβόλου ἐνὸς μοναστηρίου!

Ἐστέναξε καὶ ἄρρησε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

— Δυστυχῆς γόνυ! δυστυχῆς μητὴρ! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, ἐξηκολούθησε:

— Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖς ἐδήλωσεν εἰς τὴν μητέρα της τὸ αἴτιον τῆς σοδαρᾶς αὐτῆς ἀποφάσεως:

— "Ὅχι, κύρι· οὔτε ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, ἀλλ' ἐκ τινων λόγων της ἐμάντευσά. . .

— Ἐμάντευσάτε;

— "Ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἀγαπᾷ, ὅτι ὁ ἔρως της εἶνε ἀπελπίς, ὅτι νομίζει αἵσχος αὐτὸν καὶ ἴσως μάλιστα ἀπῆλθον! . . . Ἰδοὺ διατί, εἶμαι πεπεισμένη περὶ τούτου, ἡ δυστυχὴς κόρη θέλει νὰ παραιτηθῇ τοῦ κόσμου, τοῦ μέλλοντος, πάντων!

— Καλῶς ἐμάντευσάτε, κυρία βαρόνη· ἀλλὰ σπεύδω νὰ σᾶς καθησυχάσω· ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη δὲν θὰ μεταβῇ εἰς μοναστήριον, θὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχέδιόν της, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὑποπτεύετε ποῖος εἶνε ὁ νεανίας ὅστις ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖς;

— "Ὅχι, κύριε.

— Ἐὰν τὸν ζητήσετε ὁμῶς θὰ τὸν εὑρετε βεβαίως· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω τὸν κόπον τοῦτον. Ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς σας ἀγαπᾷ ἐπίσης θερμῶς τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην Δεσιμαῖς· δυστυχῶς ὁμῶς δὲν εὑρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν ὑπὸ τοῦς συνήθεις ὄρους. Τὸν νεανίαν τοῦτον, κυρία βαρόνη, τὸν γνωρίζετε, τὸν ἔχετε ἰδῆ.

— Τὸν γνωρίζω;

— Μάλιστα. Ὀνομάζεται Λυκογιάννης.

— Λυκογιάννης! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Δεσιμαῖς ἀνασκιρτήσασα ἐπὶ τῆς ἑδρας της. "Α! Θεέ μου! Θεέ μου! κατα-